

Nedskrivning, udtalte jeg allerede ved Finanslovens første Behandling.

Angaaende Statsvirksomhederne har det ærede Medlem Hr. Stauning i sin jo ikke helt korte Tale fremsat en ikke særlig lang, men efter min Mening den i hele Talen interessanteste Udtalelse — ikke fordi den i og for sig var i Modsætning til det, man kunde antage var det ærede Medlems Mening om denne Sag, men fordi Udtalelsen stærkt understreger de samme Synspunkter, som det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte har givet til Kende, nemlig at Statsvirksomhederne skal betale sig. Og jeg maa give det ærede Medlem Hr. Stauning Ret i, at det tilsyneladende Overskud, der er paa § 2, i Virkeligheden ikke er noget Overskud, idet det er ganske utvivlsomt, at en Del af de Udgifter, der findes paa § 26 for Statsvirksomhedernes Vedkommende, rettelig burde findes paa § 2. Jeg er meget vel tilfreds med, at det ærede Medlem Hr. Stauning som Socialdemokrat i alt Fald understreger, at man maa have Balance paa disse Statsvirksomheder. En saadan Udtalelse maa ifølge sin Natur betyde, at man fra Socialdemokraternes Side vil være med til et positivt Arbejde for at simplificere Statsmaskineriets Virksomheder, idet jeg vanskeligt kan tro, at det ærede Medlem saa lidt som noget andet indsigtfuldt Medlem af dette Parti skulde antage, at det var muligt at forhøje Indkomsterne, uden at det vilde virke i høj Grad skadeligt.

Overfor denne Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Stauning fremkom den højtærede Finansminister med en Udtalelse, som jeg i Grunden beklager, idet jeg synes, den var lidt for letkøbt. Den højtærede Finansminister sagde som Replik til det ærede Medlem Hr. Stauning, at man maatte ikke sammenligne det, man forlanger i Rente af Statsvirksomheder, med det, som Københavns Kommune forlanger i Afkastning af de Virksomheder, over hvilke Københavns Kommune disponerer. Jeg beklager denne Udtalelse af den højtærede Statsminister, selv om jeg vel ved, at den falder sammen med Synspunkter, som fremsættes af Venstres eneste Repræsentant i Københavns Borgerrepræsentation. Jeg synes, at for den højtærede Finansminister, som efterhaanden er kommet ind paa Forstaaelsen af, at indirekte Afgifter i høj Grad er nødvendige for det offentlige, kan det ikke være saa forbavsende, at Københavns Kommune ogsaa maa gribe til indirekte Skatter. Nu kan man altid sige, at de indirekte Skatter, der tages af Staten, er af en helt anden Art end dem, man vil tage ved

at lægge en særlig Afgift paa Lys og Brændsel. Det vil dog straks være noget tvivlsomt; jeg vil have Lov at hævde, at Sukkerafgiften, som giver 6 Mill. Kr., ganske utvivlsomt er en Afgift paa en Artikel, der er lige saa absolut, ja, i stærkere Grad en Nødvendighedsartikel end en stor Del af den Gas og ikke mindst det Lys, der forbruges. Da altsaa den højtærede Minister i Kraft af sin egen Virksomhed som Finansminister ikke kan være imod indirekte Afgifter, synes det mig ret uforstaaeligt, at Ministeren kan finde det urimeligt, at Københavns Kommune, som jo i høj Grad ogsaa trænger til Penge, maa gaa denne Vej. At Københavns Kommune maa gaa denne Vej og ikke alene slaa ind paa den direkte Skats Vej, som ellers er den, der evigt og altid prækes her i dette Ting af Socialdemokraterne, beviser i øvrigt noksom, at man ogsaa i Københavns Kommune, hvor Socialdemokraterne har et afgørende Flertal, er klar over, at den direkte Beskatning i Virkeligheden er kommet saa højt op, som den kan taale at være.

Indtægterne af Statsvirksomhederne har altsaa skuffet noget, og jeg mener ogsaa, at man paa Udgiftssiden har i alt Fald enkelte Poster, som næsten maa forfærde. Naar f. Eks. Alderdomsunderstøttelsen ud over det allerede budgetterede kræver 9 Mill. Kr., og det paa et Tidspunkt, hvor dog Prisniveauet har været nedadgaaende, er det vel herigennem bevist, at man er kommet ind i Tilstande, hvor man ved Overbud kommer saa højt op, at man i Virkeligheden ikke kan bære Byrderne derved, og under disse Forhold kan jeg kun anse det for en stor Lykke, at man med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen er kommet bort fra Skønnet og over til faste Former, idet Samfundet som saadant neppe taaler den Konkurrence, man ellers vilde være inde paa.

Alt i alt mener jeg altsaa, at der, takket være specielt Toldafgifterne, formentlig er en Mulighed for Balance, men paa den anden Side forekommer det mig, takket være ikke mindst en saadan Post som 9 Millioner til Alderdomsunderstøttelse, at Sandsynligheden ikke er blevet større, end den har været, tværtimod vil jeg nærmest mene, at Udsigterne tegner sig lidt mørkere, end de tegnede sig ved Finanslovens Fremlæggelse.

Med Hensyn til næste Finansaar udtalte jeg allerede ved Finanslovens første Behandling, at jeg saa mørkere paa det end paa indeværende Aar. Nu er der imidlertid siden da sket noget, som kan faa en ikke uvæsentlig Indflydelse paa det kommende